

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

Η νύχτα
των
γιασεμιών

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 10.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η νύχτα των γιασεμιών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φανή Πανταζή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: BLUEPRINT ΕΠΕ

© Φανή Πανταζή, 2013
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Elisabeth Ansley/Trevillion Images UK
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2013, 10.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0070-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

Η νύχτα
των
γιασεμιών

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Το κυνήγι της αλεπούς, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2004
Ο κουρσάρος της καρδιάς μου, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2010
Το θρόισμα της λεύκας, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011
Από αγάπη, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012

Μάρδα

Η Μάρθα Αντωνιάδη είχε πάρει το παυσίπονο εδώ και μία τουλάχιστον ώρα, αλλά αντί η κατάστασή της να βελτιωθεί παρουσίαζε ραγδαία επιδεινώση. Τα δέκα τελευταία λεπτά μάλιστα, εκτός από πυρετό είχε και δυνατά ρίγη που την εμπόδιζαν σχεδόν να μιλήσει κανονικά.

Έβαλε το λινό σακάκι της, αλλά δεν ένιωσε καλύτερα. Μόλις είχε μπει ο Σεπτέμβρης και ο καιρός ήταν πολύ ευχάριστος. Όλοι φορούσαν ακόμη καλοκαιρινά. Η Μάρθα όμως τούτη τη στιγμή θα τυλιγόταν ευχαρίστως και με μάλλινη κουβέρτα. Κάλεσε τη βοηθό της και περίμενε.

Η κοπέλα δεν άργησε να έρθει.

«Σε βλέπω χειρότερα... Τρέμεις!» είπε σχεδόν φοβισμένη.

Είχε δίκιο. Τα δόντια της χτυπούσαν σαν καστανιέτες και το κορμί της ταρακουνιόταν λες και κρατούσε κομπρεσέρ.

«Αννούλα, ακύρωσε εκείνο το ραντεβού που είχα στις δώδεκα. Δεν είμαι καθόλου καλά. Πάω να κρεβατωθώ».

«Έπρεπε να είχες πάει ήδη», της είπε η κοπέλα και της έπιασε το μέτωπο. «Ποπό! Εσύ ψήνεσαι, καλέ! Μπορείς να οδηγήσεις; Να καλέσω καλύτερα ένα ταξί;»

«Όχι, θα τα καταφέρω», είπε αισιόδοξα η Μάρθα. «Κι αν με ζητήσει κανείς, πες του ότι οι Δημόσιες Σχέσεις έχουν σήμερα πυρετό!» κατάφερε να αστείευτεί. Η Μάρθα ήταν υπεύθυνη του τομέα, αλλά η βοηθός της ήταν αρκετά ζύπνιο κορίτσι και θα τα έφερνε βόλτα μέχρι να επανέλθει εκείνη στο πόστο της.

Λίγα λεπτά αργότερα ξεκινούσε με την κομπή, λευκή Πόρσε της από το πάρκιν των γραφείων της «Αντωνιάδης ΑΕ». Το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει και τα μάτια της είχαν μια θολούρα που την εμπόδιζε να βλέπει καθαρά. Οι κρυάδες έκαναν την

οδήγηση πολύ δύσκολη και τώρα η Μάρθα μετάνιωνε που δεν είχε καλέσει ένα ταξί.

Ήταν ένα όμορφο φθινοπωριάτικο πρωινό και ο ήλιος βρισκόταν ακόμη αρκετά χαμηλά, λούζοντας την πόλη μ' ένα απαλό, μαργαριταρένιο φως.

Η Μάρθα, στην προσπάθειά της να οδηγήσει όσο πιο καλά μπορούσε, κρατούσε τόσο σφιχτά το τιμόνι, που άσπριζαν οι κόμποι των δαχτύλων της. Κάθε τρεις και λίγο όμως τρανταζόταν από ένα δυνατό φτέρνισμα, ενώ η μύτη της έτρεχε συνεχώς.

Λίγα λεπτά ακόμη, έλεγε στον εαυτό της. Λίγα λεπτά ακόμη.

Σε μια στροφή που έπρεπε να πάρει εντελώς κλειστά, βρέθηκε με τον ήλιο κόντρα και, καθώς τρανταζόταν ξανά από ένα διπλό φτέρνισμα, έχασε για ελάχιστα δευτερόλεπτα τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Το τιμόνι έστριψε λίγες μοίρες πιο αριστερά απ' ό,τι έπρεπε, με αποτέλεσμα να βρεθεί η Πόρσε στο αντίθετο ρεύμα. Η Μάρθα πρόλαβε και κατάλαβε ότι συγκρουόταν με ένα άλλο αυτοκίνητο και προσπάθησε να σώσει την κατάσταση με μερικούς σπασμωδικούς χειρισμούς.

Αλλά ήταν ήδη αργά, όπως μαρτυρούσε το τρομακτικό τρανταγμα, ο ανατριχιαστικός θόρυβος από λάστιχα που φρενάρουν απότομα καθώς και ένας αφόρητος πόνος στο κεφάλι, που η Μάρθα ένιωσε μόνο για ένα κλάσμα δευτερολέπτου, αφού αμέσως μετά βυθιζόταν στο σκοτάδι και έχανε τις αισθήσεις της.

Λίγο αργότερα, στον τόπο του ατυχήματος σταματούσαν ένα ασθενοφόρο και ένα περιπολικό. Η στραπατσαρισμένη Πόρσε βρισκόταν τουμπαρισμένη σε ένα άχτιστο οικόπεδο, με τις μπροστινές της πόρτες ορθάνοιχτες. Την είχαν περιστοιχίσει άντρες της τροχαίας και τραυματιοφορείς που προσπαθούσαν να βγάλουν έξω την αναισθητη γυναίκα. Η Μάρθα φορούσε τη ζώνη ασφαλείας που συγκρατούσε το σώμα της στο κάθισμα, ενώ το κεφάλι και τα χέρια της κρέμονταν άψυχα. Όταν την έλυσαν και

την κράτησαν σε όρθια στάση, είδαν ότι από το μέτωπό της κυλούσαν αίματα που γέμιζαν το όμορφο πρόσωπό της, αλλά τα πυκνά μαλλιά έκρυβαν το τραύμα στο κρανίο.

Καθώς οι τραυματιοφορείς την ακουμπούσαν προσεκτικά πάνω σ' ένα φορείο και στερέωναν στο λαιμό της το ειδικό προστατευτικό κολάρο, ο ένας αστυνομικός κοίταξε την ταυτότητα που βρέθηκε στην τσάντα της γυναίκας.

«Μάρθα Αντωνιάδη, του Εμμανουήλ...» διάβασε δυνατά. Γνωστό όνομα. «Αντωνιάδης δε λέγεται αυτός ο μεγάλος επιχειρηματίας;» ρώτησε τους γύρω του.

«Να δεις που θα είναι κόρη του! Έτσι εξηγείται και το πανάκριβο αυτοκίνητο», του απάντησε ένας συνάδελφός του.

Στο μεταξύ, ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου καθόταν στο κάθισμα με την πόρτα ανοιχτή, ακουμπούσε τα πόδια του στο έδαφος και κρατούσε με τις παλάμες το κεφάλι του. Δεν είχε συνέλθει ακόμη ούτε από το τράνταγμα ούτε από την ταραχή. Το μόνο που ευχόταν ήταν να μην είχε πάθει τίποτε η γυναίκα, κι ας είχαν γίνει όλα από δική της απροσεξία.

«Εσείς τηλεφωνήσατε;» τον ρώτησε πλησιάζοντας ένας αστυνομικός που κρατούσε μπλοκάκι και στιλό.

«Ναι, εγώ... Συγγνώμη, δεν έχω συνέλθει ακόμη... Πώς είναι η κοπέλα;»

«Τι να σας πω; Είδατε και μόνος σας ότι έχει χάσει τις αισθήσεις της. Θα μας πουν σε λίγο οι γιατροί.»

Ο οδηγός κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

«Πώς ακριβώς έγινε;» θέλησε να μάθει ο αστυνομικός.

Ο άντρας ανασήκωσε τους ώμους του. «Καθώς έπαιρνα κανονικά και αργά τη στροφή, την είδα να έρχεται ολοταχώς καταπάνω μου... Είχε μπει δηλαδή στο αντίθετο ρεύμα. Φρενάρισα αμέσως, αλλά τρακάραμε και... όταν κοίταξα, είδα αυτό που βλέπετε κι εσείς...» είπε και έδωσε στον αξιωματικό της τροχαίας το δίπλωμα οδήγησης και την άδεια κυκλοφορίας που είχε βγάλει ήδη από το ντουλαπάκι.

Στο ασθενοφόρο, η Μάρθα εξακολουθούσε να είναι αναισθητή. Φορούσε μάσκα οξυγόνου και ο νοσοκόμος δίπλα της ήλεγχε κάθε τόσο το σφυγμό της. Κάποια στιγμή σουφρώσε δυσαρεστημένος τα χείλη του και χτύπησε το τζαμάκι στον οδηγό.

«Δεν μπορείς πιο γρήγορα;» ρώτησε.

Την επόμενη στιγμή ακούστηκε το οργισμένο μούγκρισμα του κινητήρα, καθώς ο οδηγός τάιζε τη μηχανή με περισσότερο γκάζι ενώ το γαλάζιο φως στην οροφή του ασθενοφόρου εξακολουθούσε να στριφογυρίζει δραματικά υπό τους ήχους της σειρήνας.

Στην άνετη, ηλιόλουστη αίθουσα συσκέψεων της εταιρείας, με τα εντυπωσιακά φυτά εσωτερικού χώρου ακούγονταν οι ομιλίες των στελεχών και το ξεφύλλισμα πού και πού των εγγράφων που είχαν όλοι μπροστά τους. Στο δωμάτιο επικρατούσε μια μυρωδιά αχνιστού καφέ, καθώς οι περισσότεροι είχαν δίπλα τους το απαραίτητο φλιτζάνι. Τώρα μιλούσε ο διευθυντής της εταιρείας Πέτρος Σοφιανός και όλοι είχαν την προσοχή τους στραμμένη σ' αυτόν.

«Γι' αυτό, θα πρέπει να συνεννοηθούμε το ταχύτερο με τη Γερμανία για να κανονίσουμε να μας στείλουν...»

Τον διέκοψε ένα χτύπημα στην πόρτα και η είσοδος της γραμματέως του στην αίθουσα.

Η λεπτοκαμωμένη γυναίκα πλησίασε τον Πέτρο Σοφιανό και του είπε κάτι στο αυτί.

«Τι; Από την τροχαία;» ρώτησε εκείνος ξαφνιασμένος.

Αμέσως μετά ζήτησε συγγνώμη από τους συνεργάτες του και πήγε βιαστικά στο γραφείο του.

«Γραμμή δύο», του φώναξε η γραμματέας, που ερχόταν θορυβημένη πίσω του.

Ο Πέτρος σήκωσε το ακουστικό και πάτησε το κουμπάκι με την ένδειξη 2.

«Σοφιανός!» είπε κοφτά.

«Μάλιστα... Τι; Η σύζυγός μου; Ατύχημα; Ατύχημα είπατε;

Έχει χτυπήσει; Είναι σοβαρά; Ω Θεέ μου! Σε ποιο νοσοκομείο είπατε; Α, ναι! Ξέρω... ξέρω... Ευχαριστώ...»

Έκλεισε το τηλέφωνο, στάθηκε μερικά δευτερόλεπτα ακίνητος και μετά άρπαξε τα κλειδιά του αυτοκινήτου του και βγήκε σχεδόν τρέχοντας από το γραφείο.

Η γραμματέας του ξαφνιάστηκε τόσο πολύ, που δεν πρόλαβε να του ζητήσει οδηγίες για το διάστημα που θα έλειπε.

Όπως πάντα τέτοια ώρα, ο δρόμος είχε αρκετή κίνηση. Ο Πέτρος σταμάτησε σε ένα φανάρι βλαστημώντας. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη του και κάλεσε την αδερφή του.

«Άντα; Πέτρος. Κοίτα, η Μάρθα χτύπησε με το αυτοκίνητο... Ναι, τράκαρε, δεν ξέρω ακριβώς. Φαίνεται πως είναι χτυπημένη άσχημα... Ναι... Όχι... Δεν ξέρω... Στο ΚΑΤ Κηφισιάς. Εκεί πάω τώρα. Ναι, ξεκίνα αμέσως, σε παρακαλώ... Κοντεύω να τρελαθώ...»

Ένα κορνάρισμα από το πίσω αυτοκίνητο τον έκανε να καταλάβει ότι είχε ανάψει πράσινο. Ο Πέτρος έκλεισε αμέσως το κινητό, το πέταξε στο διπλανό κάθισμα και ξεκίνησε. Χίλιες δυο σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Οι πιο απαισιόδοξες έκαναν το αίμα του να παγώνει. Όχι, όχι... Δεν ήταν δυνατόν! Η Μάρθα θα γινόταν καλά. Έπρεπε να γίνει καλά, συλλογιζόταν καθώς οδηγούσε.

Μόλις έφτασε στο νοσοκομείο, ο Πέτρος πήγε κατευθείαν στο ακτινολογικό, όπου τον περίμενε ήδη η Άντα. Ήταν φυσικό να φτάσει πρώτη, αφού εκείνη έμενε στην Κηφισιά κι εκείνος είχε ξεκινήσει από την αρχή σχεδόν της Μεσογείων.

«Άντα!»

Ήταν μια κομψή, αεράτη και καλοδιατηρημένη γυναίκα σάραντα και κάτι, με έξυπνο πρόσωπο και σφιχτοδεμένο κορμί. Ανύπαντρη από πεποίθηση, πανέξυπνη και δυναμική, ασκούσε τη δικηγορία και ξόδευε τα χρήματα που κέρδιζε σε ταξίδια, μακρινά και κοντινά. Είχε πάντα κοντά τα στιλπνά της μαλλιά και της άρε-

σε να αλλάζει συχνά σκελετό στα γυαλιά που φορούσε μονίμως. Όση ώρα περίμενε τον αδερφό της, βηματίζε νευρικά. Μόλις τον είδε, έτρεξε προς το μέρος του.

«Πέτρο μου...» είπε και του έσφιξε ενθαρρυντικά τα χέρια.

«Τι έγινε; Είδες κανένα γιατρό;»

«Της κάνουν ακόμη εξετάσεις. Τώρα είναι στον αξονικό τομογράφο. Πρέπει να περιμένουμε», του είπε όσο πιο γλυκά μπορούσε. «Ελα, πάμε να καθίσουμε κάπου...»

Εκείνος την ακολούθησε σαν ρομπότ προς τις καρέκλες που υπήρχαν κατά μήκος του τοίχου.

«Πόσο σοβαρά είναι άραγε;» αναρωτήθηκε μόλις κάθισαν.

«Απ' ό,τι κατάλαβα...»

Δεν της έκανε καρδιά να τον απογοητεύσει, αλλά δεν μπορούσε να του πει και ψέματα.

Ο Πέτρος πρόσεξε ότι η Άντα κόμπιαζε και γύρισε απότομα προς το μέρος της.

«Πες μου!» φώναξε επιτακτικά και την έπιασε σφιχτά από τον καρπό.

Οι άνθρωποι που κάθονταν εκεί κοντά γύρισαν και τον κοίταξαν μάλλον με κατανόηση. Όλοι λίγο-πολύ βρίσκονταν στην ίδια θέση και είχαν έναν δικό τους άνθρωπο που νοσηλευόταν για κάποιο λόγο.

«Πες μου!» επανέλαβε, σε χαμηλότερο τόνο αυτή τη φορά. «Επικοινωνεί με το περιβάλλον;»

Η Άντα τον κοίταξε μελαγχολικά και κούνησε πέρα-δώθε το κεφάλι της.

«Πού είναι ένας γιατρός; Θέλω να δω ένα γιατρό!» είπε ο Πέτρος και πετάχτηκε όρθιος σαν ελατήριο.

Η Άντα δεν πρόλαβε να απαντήσει, γιατί είδε να βγάζουν από μια αίθουσα ένα φορείο με τη Μάρθα. Μια νοσηλεύτρια κρατούσε ψηλά τον ορό, ενώ ένας νοσηλευτής τσουλούσε το φορείο προς το ειδικό ασανσέρ. Ο Πέτρος και η Άντα έτρεξαν προς τα εκεί και άρχισαν να βομβαρδίζουν τους νοσηλευτές με

ερωτήσεις. Ο Πέτρος προσπαθούσε να αγγίξει την αναισθητη Μάρθα, αλλά η νοσηλεύτρια τον εμπόδισε. Το κεφάλι της ήταν μπανταρισμένο και τα μάτια της κλειστά. Το ένα μάλιστα του φάνηκε λίγο μαυρισμένο. Η Μάρθα, λοιπόν, ήταν ακόμη αναισθητη; Αυτό δεν του άρεσε καθόλου.

«Έχει χτυπήσει πολύ;»

«Θα γίνει καλά;»

«Δε συνήλθε καθόλου;»

«Την έχετε ναρκώσει;»

«Θα ζήσει;»

«Θα σας ενημερώσει ο γιατρός», τους είπε ο νοσηλευτής.

Στο μεταξύ, είχαν φτάσει στο ασανσέρ και έσπρωχναν το φορείο μέσα. Ο Πέτρος και η Άντα απόμειναν να κοιτούν την κλειστή μεταλλική πόρτα του θαλάμου. Μετά, εκείνος γύρισε προς την αίθουσα απ' όπου είχαν βγάλει τη Μάρθα.

«Πάμε εκεί να περιμένουμε το γιατρό», είπε στην αδερφή του.

Πάνω στην ώρα, στην ίδια πόρτα απ' όπου είχε προβάλει το φορείο με τη Μάρθα, εμφανίστηκε ένας γιατρός με πράσινη μπλούζα. «Για την κυρία Αντωνιάδη;» ρώτησε δυνατά κοιτώντας γύρω του.

Ο Πέτρος και η Άντα τον πλησίασαν αμέσως.

«Εδώ, γιατρέ!» είπε ο Πέτρος και τον κοίταξε με αγωνία. «Πώς είναι η γυναίκα μου; Θα ζήσει;»

«Είστε ο σύζυγος;»

«Μάλιστα».

«Κοιτάξτε... Τα περισσότερα τραύματα είναι επιπόλαια. Έχουμε όμως και ένα σοβαρό», εξήγησε δίνοντας έμφαση στην τελευταία λέξη. «Η γυναίκα σας έχει χτυπήσει στο κεφάλι. Υπάρχει αιμάτωμα στη αριστερή βρεγματική χώρα. Προς το παρόν, η τραυματίας δεν επικοινωνεί με το περιβάλλον».

Σταμάτησε, σαν να περίμενε να χωνέψουν οι συνομιλητές του τα όσα τους είχε πει.

«Δηλαδή; Πόσο άσχημα είναι;» προσπάθησε να καταλάβει ο Πέτρος.

«Θα ζήσει;» ρώτησε η Άντα, συνοψίζοντας την απορία που τους βασάνιζε.

Ο Πέτρος πρόσεξε ότι ο γιατρός αναστέναξε, σημάδι ότι δεν είχε να τους πει και πολύ ενθαρρυντικά πράγματα.

«Αυτό δεν το ξέρουμε ακόμη. Σε τέτοιες τις περιπτώσεις, τα πρώτα εικοσιτετράωρα είναι κρίσιμα. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι το αιμάτωμα θα αρχίσει να απορροφάται σιγά σιγά. Είναι, βέβαια, αρκετά εκτεταμένο, αλλά της κάνουμε αποιδηματική αγωγή».

Άρχισε τα ακαταλαβίστικα, σκέφτηκε η Άντα.

«Ω Θεέ μου!» έκανε ο Πέτρος.

«Μπορούμε να τη δούμε;»

«Μόνο για λίγα λεπτά. Όχι ακόμη όμως». Τους είπε σε ποιον όροφο και τμήμα έπρεπε να πάνε. «Θα περιμένετε να σας φωνάξει η προϊσταμένη. Πριν φύγετε από το νοσοκομείο, αφήστε της, σας παρακαλώ, τα τηλέφωνα σας», πρόσθεσε.

«Ευχαριστούμε, γιατρέ», ψέλλισε η Άντα.

Ανέβηκαν στον όροφο που τους είχε υποδείξει ο γιατρός και περίμεναν στο σαλονάκι. Οι ώμοι του Πέτρου τραντάζονταν καθώς αναλυόταν σε λυγμούς.

Η Άντα τον αγκάλιασε.

«Ηρέμησε, σε παρακαλώ... Ο γιατρός είπε πως η κατάσταση είναι κρίσιμη, όχι όμως απελπιστική».

Η αγαπημένη του Μάρθα κινδύνευε να μην ξυπνήσει ποτέ! Αυτός ο συλλογισμός τον διέλυε, και τον έκανε να μην ακούσει την Άντα. Ήταν κάτι που δεν μπορούσε να αντέξει. Αλλά όχι! Η Μάρθα θα τα κατάφερνε, και θα γινόταν γρήγορα καλά!

Κάποτε, τα αναφιλητά του καταλάγιασαν. Ο Πέτρος απόμεινε να κοιτάζει με άδειο βλέμμα. Η Άντα τον παρατηρούσε κάθε τόσο διακριτικά. Δε στενοχωριόταν μόνο για τη νύφη της, αλλά και για τον αδερφό της που περνούσε αυτόν το γολγοθά.

«Αν πάθει τίποτε, δε θέλω τη ζωή μου», είπε ο Πέτρος σιγανά, σαν να μονολογούσε.

Η Άντα έσφιξε τα χείλη της και του έπιασε το χέρι.

«Θα γίνει καλά, θα δεις. Το προαισθάνομαι. Κάνε κουράγιο!»

Λίγο αργότερα, μια νοσηλεύτρια τους οδήγησε στην εντατική, όπου είχαν ήδη πάει τη Μάρθα. «Δεν μπορείτε να μπειτε και οι δύο. Μόνο ο σύζυγος», εξήγησε και έδωσε στον Πέτρο μια αποστειρωμένη μπλούζα μιας χρήσης. Εκείνος τη φόρεσε πάνω από τα ρούχα του και μπήκε μέσα. «Μόνο δύο λεπτά, παρακαλώ», του είπε σε κάπως αυστηρό τόνο η γυναίκα.

«Εντάξει, εντάξει...» μουρμούρισε εκείνος κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Η Μάρθα εξακολουθούσε να είναι ακίνητη. Ο Πέτρος πλησίασε και την κοίταξε με μάτια βουρκωμένα. Η καρδιά του πήγαινε να σπάσει. Ακόμη και τραυματισμένη, εξακολουθούσε να είναι πανέμορφη. Τα λεπτά, λευκά της χέρια ήταν απλωμένα παράλληλα προς το σώμα. Στο ένα κατέληγε ο ορός που κρεμόταν δίπλα στο κρεβάτι. Τα μάτια με τις πυκνές βλεφαρίδες ήταν κλειστά, το ένα ελαφρώς μελανιασμένο. Και τι δε θα έδινε τώρα ο Πέτρος για να ξαναδεί το λαμπερό της βλέμμα! Πόσο λάτρευε αυτό το πλάσμα! Του ήταν αδύνατον να φανταστεί τη ζωή του χωρίς αυτή τη γυναίκα, παρ' όλα όσα είχαν μεσολαβήσει μεταξύ τους...

Η νοσηλεύτρια που στεκόταν στο προσκέφαλο της κοπέλας τον παρακολουθούσε με μια έκφραση συμπόνιας στο πρόσωπο. Δε δυσκολευόταν να φανταστεί την αγωνία και την απόγνωσή του. Όχι γιατί έκανε χρόνια αυτή τη δουλειά και ήξερε τις αντιδράσεις των οικείων, αλλά γιατί ήταν κι αυτή άνθρωπος. Είχε κι αυτή αγαπημένα πρόσωπα και ήξερε πολύ καλά πόσο μεγάλος είναι ο πόνος όταν η ζωή κάποιου απ' αυτά κινδυνεύει.

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Η γυναίκα τού χάρισε ένα αμυδρό χαμόγελο συμπαράστασης. Ο Πέτρος άρχισε να περιεργάζεται τα μηχανήματα που πλαισιώναν το κρεβάτι και παρακολουθούσαν νύχτα-μέρα τις βασικές λειτουργίες των ασθενών, υπογραμμίζοντας τη σοβαρότητα της κατάστασης. Άσχυρα, άχαρα αντικείμενα, αλλά τόσο χρήσιμα και σωτήρια για περι-

πτώσεις σαν κι αυτές. Κάτι σαν τεχνητοί προστάτες-άγγελοι, σκέφτηκε ο Πέτρος καθώς αφουγκραζόταν τον σιγανό βόμβο τους και κοιτούσε τα μόνιτορ με τις πολύχρωμες, περίεργες ενδείξεις. Κόκκινες ευθείες, πράσινες κυματιστές γραμμές, άλλες που θύμιζαν καρδιογράφημα, κίτρινα και γαλάζια νούμερα που αναβόσβηναν... Αμέτρητα καλώδια και καντράν που λίγο ακόμη και θα θύμιζαν κόκπιτ...

Το βλέμμα του στάθηκε και πάλι στη Μάρθα. Έπιασε το χέρι της και ετοιμάστηκε να το φέρει στα χείλη του, αλλά η νοσηλεύτρια τον σταμάτησε.

«Δεν κάνει», του είπε ευγενικά. «Πρέπει να είναι εντελώς ακίνητη».

Ο Πέτρος λαχταρούσε να αγγίξει τουλάχιστον το απαλό της δέρμα. Να γεμίσει φιλιά το υπέροχο πρόσωπό της, τα κλειστά μάτια, τη λεπτή μύτη, τα χλωμά μάγουλα...

«Καλύτερα να πηγαίνετε τώρα», άκουσε τη νοσηλεύτρια να του λέει σιγανά. «Θα την προσέχουμε εμείς. Μην ανησυχείτε».

Ο Πέτρος κούνησε το κεφάλι του, έριξε μια τελευταία ματιά στη Μάρθα και τράβηξε προς την πόρτα. Από το τζάμι φαινόταν το πρόσωπο της Άντας που, όλο αυτό το διάστημα, παρακολουθούσε τη σκηνή απ' έξω.

Ο Πέτρος βγήκε και στάθηκε δίπλα στην αδερφή του. Τώρα κοιτούσαν και οι δύο τη Μάρθα από το τζάμι. Ο Πέτρος ένιωσε το χέρι της αδερφής του να σφίγγει το δικό του.

«Κουράγιο, αδερφάκι! Να δεις ότι θα γίνει καλά», του είπε με τη συνηθισμένη της σιγουριά.

Καθώς ο Πέτρος παρατηρούσε μελαγχολικά την ακίνητη μορφή της γυναίκας του, το μυαλό του άρχισε να κατακλύζεται από τις αναμνήσεις της πρώτης τους συνάντησης.

Εκείνη την εποχή, ο Πέτρος Σοφιανός βρισκόταν σ' ένα καθοριστικό σταυροδρόμι της επαγγελματικής του ζωής. Είχε ένα δυ-

νατό, πλούσιο βιογραφικό ως οικονομολόγος και μια πολυετή πείρα ως στέλεχος επιχειρήσεων. Ήταν καιρός να πάρει τη μεγάλη απόφαση και να μετακινηθεί σε μια εταιρεία που θα του πρόσφερε την ευκαιρία για μία ακόμη προαγωγή, κάτι που ο τωρινός εργοδότης του δεν μπορούσε να του εξασφαλίσει. Είχε, βέβαια, έναν πολύ ικανοποιητικό μισθό, αυτοκίνητο της εταιρείας και γενναιόδωρα μπόνους στο τέλος κάθε χρονιάς. Εκείνος όμως ήθελε να κάνει ένα ακόμη βήμα. Άλλωστε, εχθρός του καλού ήταν ανέκαθεν το καλύτερο.

Τον Γιώργο, τον παλιό του φίλο και συμμαθητή είχε να τον δει αρκετό καιρό· και αιτία γι' αυτό ήταν απλώς και μόνο οι πολλές επαγγελματικές τους υποχρεώσεις. Τώρα τελευταία, όμως, ο Γιώργος είχε πάρει μια πολύ σημαντική απόφαση στην προσωπική του ζωή, και ήθελε να μοιραστεί τη χαρά με τους φίλους του.

Τηλεφώνησε λοιπόν στον Πέτρο και του ανήγγειλε ότι είχε αρραβωνιαστεί τη Χρυσούλα, μια χαριτωμένη κοπέλα με την οποία διατηρούσε δεσμό εδώ και έναν τουλάχιστον χρόνο. Θα καλούσαν μόνο τους πιο στενούς φίλους.

«Θέλω να σας κάνω το τραπέζι στο σπίτι μου», είπε στον Πέτρο.

«Θα έρθω μετά χαράς, αρκεί να μη μαγειρέψεις εσύ», του απάντησε εκείνος μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Γιώργος, που δε φημιζόταν για τις επιδόσεις του στη μαγειρική, έβαλε τα γέλια.

«Μην ανησυχείς. Θα μαγειρέψει η Χρυσούλα».

«Ετσι μάλιστα! Τώρα είμαι σίγουρος ότι θα γλείφουμε τα δάχτυλά μας».

Κανόνισαν, λοιπόν, να ανταμώσουν ένα σαββατόβραδο στο διαμέρισμα του Γιώργου, στο Λυκαβηττό. Στον Πέτρο άρεσε ανέκαθεν αυτό το σπίτι, κυρίως για την εκπληκτική του θέα – έβλεπε σχεδόν όλη την Αθήνα.

Ήταν Σεπτέμβρης, και ο καιρός ακόμη γλυκός. Η μεγάλη βερράντα του ρετιρέ θα είναι σκέτη απόλαυση, σκεφτόταν ο Πέτρος καθώς οδηγούσε προς το σπίτι του φίλου του. Ένωθε αρκετά

κουρασμένος από τη δουλειά, καθώς είχε φύγει από το γραφείο πολύ αργά. Για μια στιγμή μάλιστα σκέφτηκε να μην πάει στο δείπνο και να πέσει να κοιμηθεί. Αμέσως μετά όμως μετάνιωσε, γιατί ο Γιώργος ήταν πολύ αγαπημένος φίλος και δεν ήθελε να τον στενοχωρήσει. Στη θέση του συνοδηγού ήταν ακουμπισμένο ένα κομψό πανεράκι με ροζ τριαντάφυλλα που είχε αγοράσει από ένα μεγάλο ανθοπωλείο για τη Χρυσούλα.

Του άνοιξε ο ίδιος ο Γιώργος και τον οδήγησε στο σαλόνι όπου κάθονταν ήδη πεντέξι άτομα. Τότε την είδε για πρώτη φορά. Το βλέμμα του καρφώθηκε πάνω της και ο Πέτρος κοντοστάθηκε για μια στιγμή, θαμπωμένος από την ομορφιά της. Αμέσως μετά τάχυνε το βήμα του και ακολούθησε τον οικοδεσπότη που έκανε τις συστάσεις με όσους δε γνώριζαν τον Πέτρο, δηλαδή έναν στενό συνεργάτη του και την κοπέλα που έμοιαζε με χολιγουντιανή star.

Ο Πέτρος, αρκετά σαστισμένος, χαιρέτησε αφηρημένα τον νεαρό άντρα και μετά έσφιξε δυνατά το χέρι της κοπέλας. Ήταν τόσο ζαλισμένος, που δε συγκράτησε επίθετο. Το μόνο που θυμόταν ήταν το όνομά της: Μάρθα.

«Ωραίο όνομα!» είπε αυθόρμητα.

«Ευχαριστώ», απάντησε εκείνη και του χάρισε ένα λαμπερό χαμόγελο που τον ζάλισε ακόμη περισσότερο.

Φορούσε ένα απλό, λευκό φόρεμα με αρκετά μεγάλο ντεκολτέ που αποκάλυπτε τον υπέροχο μπούστο και τους λεπτούς της ώμους. Ο Πέτρος είχε την αίσθηση ότι ακτινοβολούσε ολόκληρη. Δε θυμόταν να είχε ξαναδεί ωραιότερη γυναίκα στη ζωή του.

Βολεύτηκε σε μια πολυθρόνα απέναντί της και συνέχισε να την περιεργάζεται. Αν και καθιστή, δεν άφηνε καμία αμφιβολία ότι το τέλειο πρόσωπο στόλιζε ένα εξίσου τέλειο σώμα. Το επιβεβαίωναν η λεπτή μέση, οι μακριές γάμπες...

Ξαφνικά, ο Πέτρος συνειδητοποίησε ότι τον ρωτούσαν κάτι. Τινάχτηκε και κοίταξε με απορία τον Γιώργο.

«Τι θα πεις;» επανέλαβε ο οικοδεσπότης.

«Εεε... ένα τζιν», απάντησε ο Πέτρος.

Πάνω στην ώρα ήρθε από την κουζίνα η Χρυσούλα κρατώντας μερικές χαρτοπετσέτες.

«Καλώς τον Πέτρο!» είπε και τον αγκάλιασε ζεστά.

«Χρυσούλα μου! Συγχαρητήρια!» αναφώνησε. Τη φίλησε σταυρωτά και της πρόσφερε τα λουλούδια.

«Σ' ευχαριστώ πολύ, Πέτρο μου!»

«Ο φίλος μου βρήκε το μάστορά του!» συνέχισε ο Πέτρος κοιτώντας τον Γιώργο. Όπως και η Άντα, ήταν κι αυτός αμετανόητος εργένης, μέχρι που γνώρισε τη Χρυσούλα σ' ένα συνέδριο οικονομολόγων. Από τότε άλλαξε γνώμη για το γάμο και τώρα ετοιμαζόταν πυρετωδώς να χορέψει το χορό του Ησαΐα.

«Η σειρά σου να νοικοκυρευτείς κι εσύ», του είπε ο Γιώργος καθώς περνούσε το χέρι του πάνω στους ώμους της Χρυσούλας που κάθισε δίπλα της.

«Μακάρι. Ξέρεις ότι κι εγώ το θέλω. Απλώς δεν έτυχε μέχρι στιγμής...» απάντησε ο Πέτρος.

Αυτή ήταν η αλήθεια. Μέχρι τώρα είχε στη ζωή του αρκετούς μακροχρόνιους δεσμούς, αλλά κανένας δεν είχε αίσιο τέλος. Μπορεί να έφταιγε κι αυτός. Μπορεί να ήταν υπερβολικά απαιτητικός. Μπορεί, πάλι, να μην είχε συναντήσει ακόμη την κατάλληλη γυναίκα.

Ο Γιώργος έδωσε στον Πέτρο το ποτό του κι εκείνος ύψωσε το ποτήρι του. «Στην υγεία σας! Η ώρα η καλή!» ευχήθηκε στους αραβωνιασμένους.

Τα άλλα δύο ζευγάρια της παρέας, κοινοί φίλοι, ήταν παντρεμένοι από καιρό και είχαν ήδη από δύο χαριτωμένα παιδιά.

Ο Αντώνης, ο συνεργάτης του Γιώργου, ήταν παντρεμένος, αλλά η γυναίκα του έλειπε σε επαγγελματικό ταξίδι, όπως τους είχε εξηγήσει.

«Και στα δικά σας!» ευχήθηκε ο Πέτρος στη Μάρθα.

Ο Πέτρος δεν ήξερε αν η νεράιδα ήταν ή όχι παντρεμένη. Αν ήταν, όμως, δε θα συνοδευόταν από τον άντρα της; Μπορεί, πάλι,

η κοπέλα να είχε κάποιο δεσμό, σκέφτηκε μελαγχολικά και περιμένε τις αντιδράσεις της.

«Ευχαριστώ πολύ!» αποκρίθηκε εκείνη με ένα γλυκό χαμόγελο. «Επίσης!»

Η απάντησή της τον χαροποίησε πολύ. Εν πρώτοις, διευκρίνιζε την οικογενειακή της κατάσταση –ήταν ανύπαντρη– και δεύτερον δε φαινόταν να ανήκει στην κατηγορία της Άντας που, σε ανάλογες περιπτώσεις, απαντούσε με ένα ξερό «Ευχαριστώ, να μου λείπει το βύσσινο!» αφήνοντας το συνομιλητή της άφωνο.

Καθώς άρχισαν να κουβεντιάζουν, ο Πέτρος διαπίστωσε ότι δυσκολευόταν να πάρει τα μάτια του από τη Μάρθα. Όταν ύστερα από αρκετή ώρα σηκώθηκαν από το σαλόνι για να περάσουν στο τραπέζι, ο Πέτρος βρήκε την ευκαιρία να ξεμοναχιάσει τον Γιώργο.

«Δε μου είχες πει ότι θα έχεις τόσο εκλεκτό κόσμο...» μουρμούρισε κοιτώντας προς τους άλλους καλεσμένους.

«Τη Μάρθα εννοείς;» ρώτησε ο Γιώργος χαμογελώντας του πονηρά.

«Φυσικά! Μη μου πεις ότι έχει δεσμό...»

«Καλά, δε σου το λέω», τον πείραξε εκείνος.

«Άσε τις κρυάδες, μωρέ! Σου μιλάω σοβαρά. Πες μου ότι είναι μόνη της!» πρόσθεσε επιτακτικά.

«Απ' ό,τι ξέρω...» άρχισε να λέει αργά αργά ο φίλος του, «αυτή την εποχή... η Μάρθα είναι...»

«Μη μου βγάζεις την ψυχή, πανάθεμά σε! Μίλα!»

«Είναι μόνη της!» είπε επιτέλους ο Γιώργος.

Ο Πέτρος άφησε την ανάσα του ανακουφισμένος. Μετά, γύρισε και κοίταξε τη Μάρθα που γελούσε με κάποιο αστέιο της Χρυσούλας. Καθώς έγερνε λίγο το κεφάλι της προς τα πίσω, τα πυκνά, καστανά της μαλλιά έλαμπαν υπέροχα κάτω από το φως των διακριτικών σποτ στην οροφή της τραπεζαρίας.

«Και να φανταστείς ότι σκεφτόμουν να μην έρθω απόψε ο ηλίθιος...» μουρμούρισε.

«Τι είπες;» ρώτησε ο Γιώργος.

«Τίποτε, τίποτε...» έκανε και προχώρησε βιαστικά προς το τραπέζι. Διάλεξε τη θέση με την καλύτερη θέα – ακριβώς απέναντι από τη Μάρθα.

Αναρωτήθηκε πώς και δεν του την είχε γνωρίσει ο Γιώργος τόσο καιρό. Να θυμηθώ να τον ρωτήσω, είπε στον εαυτό του. Μετά, συνειδητοποίησε ότι είχε κι εκείνος ορισμένους φίλους που δεν είχε γνωρίσει ποτέ στον Γιώργο. Στις περισσότερες περιπτώσεις, όμως, του είχε κάνει λόγο γι' αυτούς. Δεν αποκλείεται να του είχε μιλήσει και ο Γιώργος για τη Μάρθα, και ο Πέτρος να μην έδωσε σημασία, αφού δεν την είχε αντικρίσει ακόμη.

Στο τραπέζι, ο Πέτρος ήταν περισσότερο συγκεντρωμένος στη συζήτηση. Παρατηρούσε πάντα προσεκτικά τι έλεγε η Μάρθα, στην προσπάθειά του να μορφώσει γνώμη για το χαρακτήρα της. Φαινόταν έξυπνη και διαβασμένη γυναίκα και διέθετε έναν σπάνιο συνδυασμό δυναμισμού και φινέτσας. Από τις κουβέντες της, ο Πέτρος κατάλαβε πως πρέπει να είχε ζήσει στο εξωτερικό. Δεν μπόρεσε όμως να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες. Αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Σημασία είχε ότι ο Πέτρος είχε τώρα απέναντί του μια πραγματική νεράιδα, μια κοπέλα που δεν τη χόρταιναν τα μάτια του και που το χαμόγελό της τον έκανε να ζαλίζεται.

Μετά το φαγητό, πέρασαν στη μεγάλη βεράντα με τις πολυθρόνες μπαμπού και τα αναπαυτικά, λευκά μαξιλάρια που τους περίμεναν να πιουν τον καφέ τους. Στις τεράστιες γλάστρες άνοιξαν ακόμη οι γαρδένιες και οι μπουκαμβίλιες.

Κάποια στιγμή, η Μάρθα σηκώθηκε από τη θέση της και πλησίασε στα κάγκελα. Στήριξε πάνω τους τις παλάμες της και κοίταξε τα φώτα της πόλης που απλωνόταν στα πόδια της. Ο Πέτρος δεν έχασε καιρό. Παράτησε το φλιτζάνι του σ' ένα τραπεζάκι και πήγε δίπλα της. Από τις γλάστρες ερχόταν ως εκεί το μεθυστικό άρωμα μιας γαρδένιας.

«Ωραία θέα ε;» είπε και έριξε στη Μάρθα ένα λοξό βλέμμα.

Η κοπέλα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της και συνέχισε να ρεμβάζει. «Σαν να βρίσκεσαι σε αεροπλάνο. Ή αερόστατο», παρατήρησε μετά από λίγο και έβαλε τα γέλια.

Ο Πέτρος την κοίταξε τρυφερά. «Γνωρίζετε καιρό με τον Γιώργο; Πώς και δε σε έχω ξαναδεί;» ρώτησε.

«Είμαι φίλη της Χρυσούλας», αποκρίθηκε εκείνη. «Ουσιαστικά, τον γνώρισα πολύ πρόσφατα».

Τώρα εξηγούνται όλα, σκέφτηκε ο Πέτρος.

«Ωστε έτσι!» είπε.

«Έτσι».

«Με τι ασχολείσαι, Μάρθα;» ρώτησε ευγενικά, ελπίζοντας ότι δε γινόταν αδιάκριτος.

«Τον τελευταίο καιρό δουλεύω στην οικογενειακή επιχείρηση. Εσύ;»

«Εγώ δουλεύω μονίμως σε ξένες επιχειρήσεις».

Η Μάρθα γέλασε.

«Και τι έκανες πριν;» τη ρώτησε.

«Πριν τη δουλειά εννοείς;»

«Ναι».

«Σπούδαζα στο εξωτερικό. Στη Βοστώνη. Πήρα το πτυχίο μου, μετά το Μάστερ και ύστερα...»

«Ύστερα;»

«Εγώ δεν είχα καμία όρεξη να σπουδάσω διοίκηση επιχειρήσεων, επέμενε όμως ο πατέρας μου. Αλλά, μετά τις σπουδές μου, έμεινα τρία σχεδόν χρόνια στη Νέα Υόρκη και ασχολήθηκα μ' αυτό που λαχταρούσε η ψυχή μου».

«Και τι λαχταρούσε η ψυχή της Μάρθας;»

Η κοπέλα χαμογέλασε. «Να ζωγραφίζει», είπε σχεδόν δειλά και περίμενε τις αντιδράσεις του.

«Ααα! Πολύ ενδιαφέρον!»

«Συνεργαζόμουν με διάφορες γκαλερί και έκανα μπόεμικη ζωή».

«Και πώς αποφάσισες να γυρίσεις εδώ;»

«Ο πατέρας μου είχε μεγαλώσει πολύ, ήθελε βοήθεια. Λείπει, βλέπεις, και ο αδερφός μου στην Αμερική. Εκείνος πάτησε πόδι, και έκανε αυτό που ήθελε. Σπούδασε βιολογία. Τώρα είναι ερευνητής στο Πανεπιστήμιο της Βοστώνης».

Ο Πέτρος κατάλαβε πως έπρεπε να πει κι αυτός μερικά βασικά πράγματα από το «βιογραφικό» του. Της μίλησε λοιπόν για τις σπουδές που έκανε στην Αγγλία και για την επαγγελματική του διαδρομή.

«Τώρα δουλεύω σε μια φαρμακευτική εταιρεία. Σκοπεύω όμως να φύγω. Έχω στείλει το βιογραφικό μου σε κάνα δυο άλλες εταιρείες. Αύριο μάλιστα έχω την τελική συνέντευξη στη μία, αυτή που με ενδιαφέρει περισσότερο».

«Καλή επιτυχία!» του ευχήθηκε αυθόρμητα η κοπέλα.

«Σ' ευχαριστώ, Μάρθα».

Έμειναν για λίγο αμίλητοι, χαζεύοντας τα φώτα της πόλης που έφταναν μέχρι τον ορίζοντα..

«Συνεχίζεις να ζωγραφίζεις;» τη ρώτησε ύστερα από μερικά λεπτά.

«Ναι. Με κάθε ευκαιρία. Η ζωγραφική με χαλαρώνει...»

«Ωραίο χόμπι. Είσαι τυχερή που έχεις ταλέντο. Εμένα δεν πιάνει καθόλου το χέρι μου».

«Δεν ξέρω αν έχω ταλέντο. Εκείνο που ξέρω είναι ότι μ' αρέσει να ζωγραφίζω».

«Έχεις κάνει καμία έκθεση;»

«Στη Νέα Υόρκη ναι, στην Αθήνα όχι». Σταμάτησε για λίγο. «Η κολλητή μου με έχει φάει. Λέει πως πρέπει να δείξω τη δουλειά μου κι εδώ».

«Συμφωνώ. Γιατί όχι, αφού έχεις αρκετά έργα έτοιμα;»

«Δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Το θέμα είναι αν αξίζουν».

«Θα ήθελα πάρα πολύ να δω τους πίνακές σου», άρπαξε την ευκαιρία ο Πέτρος.

Η Μάρθα γύρισε και τον κοίταξε δύσπιστα. «Δεν ξέρω... Πάντως, αν κάνω ποτέ έκθεση, θα σε καλέσω», του υποσχέθηκε.

Ο Πέτρος την κοίταξε απογοητευμένος. «Δηλαδή, αποκλείεται να τους δω νωρίτερα;»

«Τι να σου πω... θα δούμε...» απάντησε εκείνη αόριστα.

Ο Πέτρος έκρινε πως δεν έπρεπε να την πιέσει περισσότερο.

«Δεν ήξερα ότι το σπίτι του Γιώργου έχει τόσο ωραία θέα», είπε η Μάρθα.

«Βέβαια! Νομίζω πως ένας από τους λόγους που αγόρασε αυτό το ρετιρέ ήταν και η θέα».

«Με το δίκιο του».

Οι ομιλίες των άλλων δυνάμωσαν καθώς τα δύο ζευγάρια σηκώνονταν να φύγουν και καληνύχιζαν τους οικοδεσπότες. Ο Πέτρος και η Μάρθα πλησίασαν και τους χαιρέτησαν. Όταν έφυγαν, ο Αντώνης κάθισε κοντά στον Γιώργο και στη Χρυσούλα συνεχίζοντας την κουβέντα τους, ενώ ο Πέτρος και η Μάρθα βολεύτηκαν σε ένα διθέσιο καναπεδάκι και άκουγαν τη μουσική που είχε βάλει ο Γιώργος – ένα ωραίο κομμάτι πιάνο τζαζ.

«Πολύ ατμοσφαιρικό», παρατήρησε η Μάρθα.

«Ο Γιώργος, ξέρεις, έχει μανία με τη μουσική».

«Το έχω καταλάβει. Γενικά, έχει πολύ καλό γούστο».

«Ακόμη και στους καλεσμένους...»

Η Μάρθα χαμογέλασε και άρχισε να τον περιεργάζεται.

«Μμ... Συμφωνώ!»

Ο Πέτρος σιγοσφύριζε τώρα στο σκοπό της μουσικής. Η ευφορία του ήταν τόση, που άφηνε να διαγραφεί στο πρόσωπό του ένα χαμόγελο. Του φαινόταν ότι πετούσε στα σύννεφα.

«Γνωρίζοσατε καιρό;» τον ρώτησε η Μάρθα.

«Χρόνια! Από το λύκειο. Κατά διαστήματα χανόμαστε, αλλά όταν ξαναβρισκόμαστε είναι σαν να μην έχουμε χωρίσει ούτε μία μέρα».

«Δε μου είπες. Πού μένεις;»

«Θέλεις να σου δείξω το σπίτι μου; Έλα εδώ», είπε και πλησίασε στην άκρη της βεράντας, εκεί που στέκονταν και πριν. Η Μάρθα πήγε δίπλα του γεμάτη περιέργεια.

«Βλέπεις εκείνο το φωτάκι;» ρώτησε δείχνοντας κάπου.

Η Μάρθα προσπάθησε να καταλάβει.

«Πού ακριβώς;»

«Εκείνο εκεί το φωτάκι».

«Μα... εγώ βλέπω χιλιάδες φωτάκια», διαμαρτυρήθηκε.

«Βλέπεις ένα περίπτερο σε μία στάση;» συνέχισε απτόητος

ο Πέτρος.

Η Μάρθα τον κοίταξε σατισμένη.

«Περίπτερο; Φαίνεται από δω περίπτερο;»

«Καλά, δε βλέπεις κοτζάμ περιπτερά;»

«Α, ο περιπτεράς! Ναι, τώρα που μου το λες... Πολύ συμπαθητικός. Φοράει και ριγέ πουκάμισο».

«Ακριβώς! Μόλις στρίψεις τη γωνία...»

«Είναι η πολυκατοικία σου!»

«Το βρήκες!» της είπε και έβαλαν και οι δυο τα γέλια.

Πάνω στην ώρα, τους πλησίασαν ο Γιώργος και ο Αντώνης.

«Τι θα γίνει μ' εσένα;» ρώτησε ο Γιώργος τον Πέτρο και αγκάλιασε προστατευτικά τη Μάρθα. «Θα μονοπωλείς συνέχεια το κορίτσι μας; Το έχεις ταραξεί στην πολιορκία».

«Καλά. Την επόμενη φορά θα πολιορκήσω εσένα», απάντησε ο Πέτρος.

Ο Αντώνης, που είχε αρχίσει να πίνει λίγο νερό από το ποτήρι του, παραλίγο να πνιγεί από τα γέλια.

«Αυτό να δω κι εγώ πεθάνω!» είπε.

«Λέγαμε για τα CD σου», εξήγησε η Μάρθα στον Γιώργο.

«Ωραία ε;» είπε ο Αντώνης. «Απορώ πού πάει και τα ξετρύπωνει! Είμαι σίγουρος πως αυτό που ακούμε δεν είναι γνωστό ακόμη ούτε... στην Αμερική!»

«Αν θυμάμαι καλά, το έχω αγοράσει από...» άρχισε να λέει ο Γιώργος, αλλά σταμάτησε για να αφουγκραστεί κάτι. «Μου φαίνεται ότι χτυπάει κάποιο κινητό».

«Το δικό μου είναι!» είπε η Μάρθα και μπήκε βιαστικά στο σαλόνι. Πήρε το κινητό της και στάθηκε κοντά στην μπαλκο-

νόπορτα. Μιλούσε τόσο αργά και καθαρά, ώστε καταλάβαινες πως επικοινωνούσε μάλλον με κάποιο ηλικιωμένο άτομο.

«Καλησπέρα, μπαμπά... Όχι, όχι, δεν κοιμάμαι. Είμαι με φίλους... Τι έπαθες; Όχι, όχι... Πες μου τι έχεις... Πίεση; Πόση; Αλήθεια; Και δε βρίσκεις τα χάπια σου; Έψαξε και η Ανθούλα; Και δεν τα βρήκε; Καλά, καλά. Μη στενοχωριέσαι... Μπορεί να σου τελείωσαν, να πέταξες το κουτί και να μην το θυμάσαι... Θα σου πάρω εγώ άλλα. Θα πάω τώρα. Ξεκινάω... Όχι, όχι, δε μου χαλάς τη βραδιά. Έτσι κι αλλιώς, ετοιμαζόμουν να φύγω. Τα λέμε... Ναι, ναι... Μη στενοχωριέσαι, μη στενοχωριέσαι. Έρχομαι!»

Έκλεισε το κινητό της και βγήκε πάλι στη βεράντα.

Οι υπόλοιποι της παρέας, που θέλοντας και μη είχαν ακούσει τι έλεγε, την κοίταξαν ερωτηματικά, αν και είχαν καταλάβει πάνω-κάτω τι συνέβαινε.

«Παιδιά, πρέπει να φύγω. Ο πατέρας μου δε βρίσκει τα χάπια της πίεσης. Τώρα τελευταία ξεχνάει και χάνει πράγματα», ανακοίνωσε.

«Του έχει ανεβεί πολύ η πίεση;» ρώτησε ο Γιώργος.

«Όχι και τόσο... Αλλά αγχώνεται με το παραμικρό».

«Κρίμα που πρέπει να φύγεις», είπε η Χρυσούλα.

«Θέλεις να έρθω μαζί σου; Έχεις αυτοκίνητο; Πού θα βρεις φαρμακείο;» έσπευσε να ρωτήσει ο Πέτρος.

«Έχω αυτοκίνητο, σ' ευχαριστώ. Θα βρω κανένα διανυκτερεύον, μην ανησυχείς».

«Μήπως χρειάζεσαι τίποτε;» συνέχισε ο Πέτρος.

«Όχι, όχι... Μην ενοχλείστε, παιδιά», απάντησε η Μάρθα απευθυνόμενη προς όλους.

«Μου φαίνεται πως ο κυρ Μανόλης χαϊδεύεται λίγο. Ή κάνω λάθος;» παρατήρησε ο Γιώργος.

«Μπορεί. Όσο γερνάει ο άνθρωπος τόσο πιο ανασφαλής νιώθει. Αλλά δε γίνεται να μην πάω».

«Τυχερός ο πατέρας σου που έχει εσένα κόρη», παρατήρησε ο Αντώνης.

«Μένει μόνος του;» θέλησε να μάθει ο Πέτρος.

«Όχι. Έχει την Ανθούλα, μια κοπέλα που τον φροντίζει. Πολύ καλή γυναίκα. Αλλά δυστυχώς δεν οδηγεί κι έτσι δεν μπορεί να ψάξει για ανοιχτό φαρμακείο. Λοιπόν... Πρέπει να πηγαίνω». Γύρισε προς τη Χρυσούλα. «Μη χαθούμε πάλι».

«Όχι, όχι!» υποσχέθηκε εκείνη.

Η Μάρθα καληνύχτισε την παρέα και ο Πέτρος φρόντισε να της σφίξει το χέρι αρκετά, σαν να ήθελε να της περάσει κάποιο μήνυμα. Ένωθε πολύ απογοητευμένος που η συνάντησή τους έληγε τόσο απότομα.

«Κρίμα που φεύγεις από τώρα. Σίγουρα δε θέλεις να έρθει κάποιος μαζί σου;» έκανε μια τελευταία προσπάθεια ο Πέτρος.

«Σίγουρα, σίγουρα! Μην αναστατώνεστε κι εσείς».

«Θα σε πάω μέχρι το ασανσέρ», είπε ο Γιώργος και την αγκάλιασε από τη μέση.

Ο Πέτρος τους είδε να απομακρύνονται νιώθοντας μια ηλίθια ζήλια για το φίλο του.

Ο Πέτρος φρόντισε να φύγει τελευταίος. Προθυμοποιήθηκε μάλιστα να βοηθήσει στο μάζεμα του τραπεζιού. Έτσι, βρήκε πάλι την ευκαιρία να ξεμοναχιάσει τον Γιώργο όση ώρα η Χρυσούλα έβαζε τα πιάτα στο πλυντήριο.

«Λοιπόν; Θα μου δώσεις το τηλέφωνό της;» ρώτησε χαμηλόφωνα τον Γιώργο.

«Ποιο;»

«Το τηλέφωνό της», επανέλαβε στον ίδιο χαμηλό, αλλά πιο επίμονο τώρα τόνο ο Πέτρος.

«Ποιανής;» ρώτησε ο Γιώργος.

«Έλα τώρα! Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις!»

«Της Μάρθας;»

«Τι έξυπνο παιδί!»

«Δε γίνεται, Πέτρο μου».

«Σε παρακαλώ...»
 «Μην το συζητάς. Δεν μπορώ!»
 «Έλα τώρα που δεν μπορείς. Μπορείς και παραμπορείς!» επέ-
 μενε ο Πέτρος.
 «Αποκλείεται σου λέω. Δεν το καταλαβαίνεις και μόνος σου;»
 «Μα τι στο διάολο; Δεν μπορείς να κάνεις μια χάρη στο φίλο
 σου; Τόσο δύσκολο είναι;»
 «Και βέβαια είναι. Δε γίνονται αυτά τα πράγματα!»
 «Μα τι λες τώρα; Είναι τόσο απλό!»
 «Πέτρο, έχεις συναίσθηση του τι μου ζητάς;»
 «Τι σου ζητάω; Το τηλέφωνο της Μάρθας», είπε ο Πέτρος με
 το πιο αθώο ύφος του κόσμου.
 «Δεν μπορώ να σου το δώσω. Ας της το ζητούσες εσύ. Ή, ακό-
 μμη καλύτερα, ας της έδινες το δικό σου».
 «Δεν πρόλαβα, να πάρει ο διάβολος! Έχασε, βλέπεις, ο γέρος
 της τα φάρμακά του. Κοίτα ώρα που διάλεξε κι αυτός! Δεν μπο-
 ρούσε να έχει ένα εφεδρικό κουτί;»
 «Έλα ντε! Δες τώρα τι τραβάω εγώ...»
 Ο Πέτρος έριξε μια ματιά προς την κουζίνα για να βεβαιωθεί
 ότι η Χρυσούλα ήταν πάντα εκεί.
 «Ρε συ, κάνε μου τη χάρη, και θα δεις, εγώ...»
 Ο Γιώργος τον κοίταξε απαυδισμένος. «Άρχισε πάλι!» μουρ-
 μούρισε κοιτάζοντας το ταβάνι.
 «Τι φίλοι είμαστε ε;»
 «Έλα στη θέση μου, Πέτρο. Ξεχνάς ότι είμαι και φίλος της
 Μάρθας;»
 «Τι θες να πεις, δηλαδή; Ότι της πέφτω λίγος; Δε λέω... Η
 κοπέλα είναι κούκλα. Και αξιολάτρευτη. Και πανέξυπνη. Αλλά
 κι εγώ δεν είμαι για τα μπάζα. Ή μήπως είμαι;»
 Ο Γιώργος τον περιεργάστηκε δήθεν σκεπτικός.
 «Τώρα που μου το λες...»
 «Έλα, ρε Γιώργο! Άσε τα αστεία. Κάνε μου αυτή τη χάρη».
 «Σου είπα: Δε γίνεται! Τηλεφώνησε τη Δευτέρα στην εται-

ρεία και ζητήσέ τη. Θα σου δώσει τα τηλέφωνα των γραφείων η Χρυσούλα».

«Και τι θα πω στην τηλεφωνήτρια; Γεια σας, είμαι εκείνος ο τύπος που την είδε το Σάββατο και έπαθε την πλάκα του; Άσε που η Μάρθα μπορεί να μη θυμάται ούτε το επίθετό μου. Να μου λείπει! Ενώ με το κινητό της είναι αλλιώς...»

Ο Γιώργος έβαλε τα χέρια στη μέση και τον κοίταξε με ύφος αποφασιστικό. «Άκου τι θα κάνουμε, για να τελειώνουμε μ' αυτή την ιστορία. Ή θα της δώσω εγώ το δικό σου τηλέφωνο, ή θα της ζητήσω την άδεια να σου δώσω το δικό της. Διάλεξε».

Ο Πέτρος σκέφτηκε για λίγο. «Εντάξει. Να της δώσεις το τηλέφωνό μου. Αλλά όχι έτσι ξερά...»

«Όχι, θα το ποτίσω προηγουμένως. Ησύχασες;»

«Άσε τις κρυάδες. Θα της το δώσεις, αλλά θα της πεις και καμιά καλή κουβέντα για μένα».

«Μείνε ήσυχος. Θα πω τι χρυσό παιδί είσαι. Θα της κρύψω, βέβαια, ότι έχεις κάνει μερικά χρονάκια φυλακή για λαθρεμπόριο όπλων, εμπόριο λευκής σαρκός, απάτες κατ' εξακολούθησιν, φόνο μετά ληστείας, παιδοκτονία, δωροδοκία... Έμεινε τίποτε άλλο;»

«Κάτι ποτήρια στη βεράντα», του απάντησε σοβαρά ο Πέτρος και πήγε να τα μαζέψει.

Πρώτα πήρε προσεκτικά στα χέρια του το ποτήρι της Μάρθας, το κοίταξε με ύφος ονειροπόλο και μετά πέρασε τον αντίχειρά του στο χείλος του, στο σημείο που είχε αφήσει ένα σημάδι το κραγιόν της. Ύστερα το φίλησε απαλά και το έβαλε πάνω σ' ένα δίσκο όπου συγκέντρωσε και τα υπόλοιπα. Λίγο πριν ξαναμπεί στο διαμέρισμα έριξε μια ματιά από το μπαλκόνι. Τα φώτα της πόλης είχαν αρχίσει να αραιώνουν σιγά σιγά, αλλά το άρωμα της γαρδένιας ήταν ακόμη έντονο στον αέρα.

Η Κυριακή ήταν για τον Πέτρο μια μέρα μαρτυρική. Δεν του έφτανε η αγωνία που είχε για την έκβαση της κρίσιμης συνέντευ-

ξης της επομένης, είχε και την έγνοια της Μάρθας, που δεν έλεγε να βγει από τη σκέψη του. Τώρα που είχε πιο καθαρό μυαλό καταλάβαινε περισσότερο τη θέση του Γιώργου και τον δικαιολογούσε που δεν του είχε δώσει το τηλέφωνό της. Άλλωστε, ο Πέτρος ήταν τόσο αποφασισμένος να ξαναδεί αυτή τη γυναίκα, που δεν μπορούσε να τον σταματήσει ούτε οδοστρωτήρας. Θα έβρισκε τρόπο να επικοινωνήσει μαζί της, ο κόσμος να χαλούσε. Στην ανάγκη, δεν το είχε σε τίποτε να στηθεί έξω από τη δουλειά της και να την περιμένει να φτάσει. Δεν είχε ρωτήσει, βέβαια, τον Γιώργο πώς λεγόταν η εταιρεία και πού είχε την έδρα της, αλλά αυτό ήταν μια πληροφορία που σίγουρα δε θα του αρνιόταν ο φίλος του.

Κάποτε ξημέρωσε η Δευτέρα. Το ραντεβού για τη συνέντευξη ήταν στις εννέα το πρωί. Στη συνέχεια, ο Πέτρος θα πήγαινε κανονικά στο γραφείο του και θα έμενε ως αργά, αν χρειαζόταν.

Είχε ενημερώσει τους συνεργάτες του γι' αυτή την καθυστέρηση, χωρίς φυσικά να τους εξηγήσει ποια ακριβώς ήταν η περίπτωση δουλειά που έπρεπε να κάνει.

Διάλεξε, λοιπόν, προσεκτικά το κοστούμι που θα φορούσε, γιατί ήξερε το ρόλο που παίζει σ' αυτές τις περιπτώσεις το σωστό ντύσιμο. Καθυστέρησε λίγο μέχρι να καταλήξει στην κατάλληλη γραβάτα αλλά όταν έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη πριν φύγει έμεινε απόλυτα ικανοποιημένος από το αποτέλεσμα. Σκούρο μπλε κοστούμι, μπλε πουκάμισο και μπλε γραβάτα δημιουργούσαν μια καλαίσθητη ομοιομορφία. Η τακτική άσκηση και η προσεκτική διατροφή είχαν ως αποτέλεσμα να διατηρεί το βάρος του στα ίδια κιλά που είχε και πριν από δεκαπέντε χρόνια, τότε που ήταν μόλις είκοσι πέντε. Αυτό, σε συνδυασμό με το καλό του γούστο, του εξασφάλιζε μια εμφάνιση που ζήλευε κάθε άντρας και θαύμαζε κάθε γυναίκα.

Φρόντισε να φτάσει στο ραντεβού του έγκαιρα. Τα άνετα, μοντέρνα γραφεία της μεγάλης τεχνικής εταιρείας δημιουργούσαν ένα ευχάριστο εργασιακό περιβάλλον που ο Πέτρος είχε προ-

σέξει από την πρώτη του επίσκεψη. Θα γίνει άραγε ο επόμενος χώρος δουλειάς μου; αναρωτήθηκε καθώς καλούσε το ασανσέρ.

Ο διευθυντής τον περίμενε μαζί με ένα άλλο υψηλόβαθμο στέλεχος της εταιρείας.

Εκείνη τη Δευτέρα το πρωί ο επιχειρηματίας Μανόλης Αντωνιάδης, έπειτα από μια σημαντική συνάντηση που είχε, πέρασε από το γραφείο της κόρης του.

«Καλημέρα, παιδί μου».

«Καλημέρα, μπαμπά! Πώς είσαι; Μέτρησες την πίεσή σου σήμερα;»

«Ναι, είμαι μια χαρά», την καθησύχασε και κάθισε σε μία από τις δύο δερμάτινες πολυθρόνες που υπήρχαν μπροστά από το μαονένιο γραφείο της.

«Δηλαδή, τι πίεση έχεις;»

«Σου είπα ότι είμαι μια χαρά. Δε με πιστεύεις;»

Η Μάρθα αναστέναξε.

«Εντάξει. Σε πιστεύω», του είπε με κάποιο δισταγμό στη φωνή της.

«Συγγνώμη για προχθές, κορίτσι μου. Σου χάλασα τη βραδιά», της είπε εκείνος.

«Άρχισες πάλι; Μου ζήτησες και χθες συγγνώμη, το ξέχασες; Θα μου ζητάς κάθε μέρα; Για όνομα του Θεού!»

«Μα...»

«Και δε μου χάλασες καμιά βραδιά. Έτσι κι αλλιώς, ετοιμαζόμουν να φύγω».

«Και να μην ήθελες να φύγεις, τι θα μου έλεγες τώρα; Ελπίζω να μη σου έκανα... χαλάστρα».

Η Μάρθα χαμογέλασε σκεφτική. Χαλάστρα... Μήπως είχε δίκιο ο πατέρας της; Θα ξανάβλεπε άραγε τον Πέτρο; Από την ώρα που γνώρισε αυτό τον καταπληκτικό τύπο, δεν μπορούσε να τον βγάλει από το μυαλό της. Ήθελε, πάντως, να ελπίζει ότι θα

τους δινόταν άλλη μια ευκαιρία να συναντηθούν. Στην ανάγκη, η Μάρθα σκόπευε να ζητήσει τη μεσολάβηση της Χρυσούλας.

«Μα τι λες τώρα, μπαμπά! Σου είπα. Ήμουν με φίλους. Συγκεκριμένα, ήμουν στο σπίτι του Γιώργου».

«Ποιανού Γιώργου;»

«Του αρραβωνιαστικού της Χρυσούλας».

«Και... δηλαδή... πώς ήσουν; Μόνη σου; Ή μήπως...» συνέχισε ο πατέρας της, πιο δειλά τώρα.

«Αχ, μπαμπά! Μόνη μου. Ησύχασες τώρα;»

«Καθόλου!» ξεσπάθωσε ο Μανόλης. «Ίσα ίσα! Μια χαρά κοπέλα και να είσαι μόνη σου; Είναι δυνατόν; Αν δε σε δω μ' έναν άνθρωπο της προκοπής δίπλα σου, δεν πρόκειται να ησυχάσω. Να το ξέρεις».

Η Μάρθα αναστέναξε και σταύρωσε στωικά τα χέρια στο στήθος.

«Θέλω να δω εγγόνια. Κακό είναι;» συνέχισε ο πατέρας της.

«Να ζητήσεις απ' το γιο σου».

«Ξεχνάς ότι είναι μικρότερος από σένα; Προηγείσαι!».

«Δεν έχω πρόβλημα. Του παραχωρώ ευχαρίστως την προτεραιότητα».

«Θα τον πιέσω κι αυτόν όταν φτάσει στην ηλικία σου».

«Δεν έχουμε και μεγάλη διαφορά», του θύμισε. Εκείνη θα έκλεινε τα τριάντα και ο Άγγελος είχε κλείσει τα είκοσι οκτώ.

Ήταν η μυριοστή φορά που έκαναν αυτή τη συζήτηση.

Ο πατέρας της κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

«Κακό πράγμα η μαγκουφιά, παιδί μου. Ρώτα κι εμένα που την έχω φάει με το κουτάλι. Η μάνα σας, βλέπεις, μας παράτησε κι έφυγε...»

Ο Μανόλης Αντωνιάδης έλεγε με κάθε ευκαιρία ότι δεν ξαναπαπαινήθηκε για χάρη των παιδιών του. Καθώς όμως η Μάρθα μεγάλωνε, συνειδητοποιούσε ότι ο πατέρας της έκανε τη ζωή του και δεν του έλειπε ποτέ η γυναικεία συντροφιά. Ώρες ώρες μάλιστα της περνούσε από το μυαλό η σκέψη ότι κατά βάθος

δεν ήθελε καθόλου να ξαναπαντρευτεί και ότι περνούσε πολύ όμορφα έτσι.

«Ας ξαναπαντρευόσουν, μπαμπά. Δε σε εμπόδισε κανείς».

«Το παραδέχομαι. Αλλά είχα χάσει την εμπιστοσύνη μου στις γυναίκες. Δε γνώρισα καμία που να με πείσει ότι δε θα περνούσα πάλι τα ίδια». Έμεινε για λίγο σιωπηλός. «Τι άλλο ήθελα να σου πω; Α, ναι! Ξέρεις ότι καταλήξαμε για τη θέση του υποδιευθυντή;»

«Ναι, μου το είπε τώρα που ερχόμουν ο Στέλιος».

Ο Στέλιος Βαφειάδης ήταν υπεύθυνος προσωπικού και ο Μανόλης είχε μεγάλη εμπιστοσύνη στην κρίση του.

«Νομίζω ότι βρήκαμε έναν άνθρωπο με φοβερό μυαλό και αρκετή εμπειρία».

«Το ίδιο μου έλεγε κι ο Στέλιος μετά την πρώτη συνέντευξη».

«Ελπίζω να μην πέφτουμε έξω. Έχει εξαιρετικό βιογραφικό. Και φαίνεται εντάξει σαν άτομο. Μπεςαλής. Θέλω να τον γνωρίσεις. Έχεις δουλειά τώρα;»

«Έχω, αλλά μπορεί να περιμένει».

«Ωραία!» είπε ο πατέρας της και σηκώθηκε από τη θέση του. «Πάμε τότε να σου τον συστήσω. Είναι με τον Στέλιο».

Σε λίγο, πατέρας και κόρη έμπαιναν στο γραφείο του Στέλιου Βαφειάδη.

Ο Μανόλης Αντωνιάδης έκανε μια πλατιά κίνηση με το χέρι του. «Μάρθα, να σου συστήσω τον καινούργιο μας υποδιευθυντή! Ο κύριος Πέτρος Σοφιανός. Κύριε Σοφιανέ, από δω η κόρη μου Μάρθα, υπεύθυνη Δημοσίων...»

Πριν όμως ολοκληρώσει τις συστάσεις, είδε τον Πέτρο να σηκώνεται και να σφίγγει αμήχανα το χέρι της κοπέλας.

«Μάρθα...»

«Γεια σου, Πέτρο! Καλωσόρισες στην εταιρεία μας», του είπε εκείνη με ένα χαμόγελο που τον ζάλισε εντελώς.

«Γνωρίζοσαστε;» απόρησε ο Μανόλης.

«Από... προχθές το βράδυ. Ήμαστε καλεσμένοι στο ίδιο σπίτι. Του Γιώργου», εξήγησε.

«Για δεξ λοιπόν σύμπτωση!» είπε ο Μανόλης ξαφνιασμένος ευχάριστα.

Στο μεταξύ, ο Στέλιος σηκώθηκε από τη θέση του και την πλησίασε. «Καλημέρα, Μάρθα».

«Καλημέρα, Στέλιο», είπε εκείνη.

«Ο κύριος Σοφιανός έχει κάνει σπουδές στο...» άρχισε να λέει ο Μανόλης.

«Λονδίνο. Ξέρω, ξέρω...»

«Και εργαζόταν μέχρι τώρα σε μια...»

«Φαρμακευτική εταιρεία».

«Τα λέγαμε προχθές το βράδυ», εξήγησε ο Πέτρος χαμογελώντας βεβιασμένα.

Έμειναν για λίγο αμήχανοι.

«Μπαμπά, θα μου επιτρέψεις να ξεναγήσω τον κύριο Σοφιανό στην εταιρεία μας εγώ;» πρότεινε η Μάρθα, που φαινόταν η πιο ψύχραιμη απ' όλους.

«Ευχαρίστως», της είπε. Μετά, έσφιξε θερμά το χέρι του Πέτρου. «Καλή επιτυχία εύχομαι. Θα τα λέμε».

«Ευχαριστώ πολύ», του είπε εκείνος. Χαιρέτησε τον Στέλιο και ακολούθησε τη Μάρθα έξω από το γραφείο.

Ο Πέτρος δεν είχε συνέλθει ακόμη από την κατάπληξη.

«Τι μικρός που είναι ο κόσμος!» του είπε η Μάρθα χαμογελώντας όταν βγήκαν στο διάδρομο.

Ο Πέτρος της ανταπέδωσε το χαμόγελο κάπως βεβιασμένα. Όχι πως δε χαιρόταν που την ξανάβρισκε, και μάλιστα τόσο σύντομα. Αλλά το γεγονός ότι η Μάρθα ήταν κόρη του αφεντικού δεν του άρεσε καθόλου.

«Έχεις δίκιο».

«Όστε εσύ ήσουν το καταπληκτικό καινούργιο στέλεχος της εταιρείας μας!» είπε η Μάρθα και τα μάτια της έλαμψαν.

«Καταπληκτικό; Ποιος το είπε αυτό;» τη ρώτησε.

«Ο πατέρας μου. Και ο Στέλιος. Να ξέρεις, πάντως, ότι ο πατέρας μου δε λέει εύκολα τέτοια λόγια».

«Καλοσύνη του... Τι να πω;» απάντησε ο Πέτρος ελαφρώς σαστισμένος.

Η Μάρθα κοντοστάθηκε. «Έχεις πει καφέ;»

«Ναι... Δε θα έλεγα όμως όχι για άλλον ένα».

Στην ανάγκη, προκειμένου να τη βλέπει, ήταν διατεθειμένος να πει ολόκληρη καφετιέρα.

«Ωραία! Μόλις τελειώσουμε με την ξενάγηση θα πιούμε ένα καφεδάκι στο γραφείο μου. Κερνάει το κατάστημα».

«Θαυμάσια!» είπε ο Πέτρος.

Πάνω στην ώρα, χτύπησε το κινητό της Μάρθας.

«Συγγνώμη ένα λεπτό, Πέτρο», του είπε ευγενικά πριν απαντήσει στην κλήση.

«Παρακαλώ».

«Ναι; Γεια σου, Γιώργο! Στην εταιρεία είμαι, ως συνήθως... Καλά. Εσύ; Κανονικά, έπρεπε να σου τηλεφωνήσω εγώ και να σε ευχαριστήσω για προχθές, αλλά με πρόλαβες... Ο κυρ Μανόλης είναι μια χαρά Δεν ήταν τίποτε... Τι ήθελες να μου πεις; Κάτι σχετικά με τον Πέτρο;» Γύρισε και κοίταξε τον Πέτρο χαμογελώντας συνωμοτικά. «Κι εγώ έχω να σου πω κάτι. Ή μάλλον, άσε να σου το πει καλύτερα ο ίδιος. Σου τον δίνω...»

Η Μάρθα έτεινε το κινητό στον Πέτρο. Εκείνος το πήρε διστακτικά. «Ναι; Ναι, ο Πέτρος είμαι. *Ο Πέτρος!*» επανέλαβε με έμφαση. «Ναι, ρε... Στην εταιρεία της Μάρθας, καλά κατάλαβες. Ετοιμαζόμαστε να πιούμε καφέ... Πώς βρέθηκα εδώ;» Κοίταξε την κοπέλα και της έκλεισε το μάτι. «Είδα φως και μπήκα!»

Ένα μήνα αργότερα, ο Πέτρος δε μετάνιωνε καθόλου που είχε αλλάξει δουλειά. Ήταν πολύ ευχαριστημένος όχι μόνο από τις αποδοχές, αλλά και από την ποιότητα της συνεργασίας και την απόδοσή του, που υπογράμιζε κάθε τόσο ο Μανόλης Αντωνιά-

δης μπροστά σε όλα τα στελέχη, πράγμα που ενίσχυε το κύρος του στην εταιρεία.

Όπως του είχε εξηγήσει ο Αντωνιάδης, ο Πέτρος είχε αναλάβει αυτό το πόστο σε μια πολύ κρίσιμη καμπή της επιχείρησης, γιατί ετοιμαζόταν να ρίξει στην αγορά μια καινοτομία που θα της έδινε το απόλυτο προβάδισμα έναντι του ανταγωνισμού και θα ανέβαζε κατακόρυφα τις μετοχές της. Οι τεχνικοί βρίσκονταν στο στάδιο της τελικής επεξεργασίας και η νομική κατοχύρωση της καινοτομίας ήταν θέμα χρόνου. Φυσικά, όλα αυτά γίνονταν σε συνθήκες απόλυτης μυστικότητας και τα στελέχη που γνώριζαν τι ακριβώς ετοιμαζόταν ήταν ελάχιστα. Η βιομηχανική κατασκοπεία δεν υπήρχε μόνο στις ταινίες, και ο Αντωνιάδης είχε τα μάτια του δεκατέσσερα. Αρκούσε να εξαγοραστεί κάποιος από τους ανθρώπους που γνώριζαν το θέμα, και η καταστροφή ήταν δεδομένη.

Ο Πέτρος, παρόλο που είχε ειδικότητα στα οικονομικά, ήταν πλήρως ενημερωμένος και παρακολουθούσε την πρόοδο των τεχνικών από κοντά. Ο Αντωνιάδης είχε υποσχεθεί αυξήσεις σε όλο το προσωπικό συν ένα μεγάλο πάρτι με άφθονη σαμπάνια μόλις το όνειρό του γινόταν πραγματικότητα. Φυσικά, οι περισσότεροι εργαζόμενοι αγνοούσαν για τι ακριβώς επρόκειτο. Το μόνο που ήξεραν ήταν ότι η εταιρεία ετοιμαζόταν να καταπλήξει την αγορά.

Όλα πήγαιναν καλά λοιπόν για τον Πέτρο, εκτός από την απρόβλεπτη τροπή που είχαν πάρει τα προσωπικά του. Μέχρι την ώρα που έφυγε από το σπίτι του Γιώργου αισθανόταν μια τεράστια ευφορία. Κάτι του έλεγε πως είχε συναντήσει τη γυναίκα των ονείρων του. Δεν είχε καμία εγγύηση ότι η Μάρθα αισθανόταν κάτι ανάλογο γι' αυτόν, ο Πέτρος όμως ήταν άνθρωπος αισιόδοξος και ήλπιζε ότι θα την κέρδιζε αργά ή γρήγορα.

Όταν όμως έμαθε, και μάλιστα τόσο απότομα, ότι η Μάρθα ήταν κόρη του Αντωνιάδη, έπαθε ένα μικρό σοκ. Δεν μπορούσε να είναι δακτυλογράφος; αναρωτιόταν μεταξύ αστείου και

σοβαρού. Εκ των υστέρων, βέβαια, θυμόταν αμυδρά ότι ο Γιώργος έκανε τις συστάσεις κανονικά και, φυσικά, ανέφερε το όνομα «Αντωνιάδη». Μόνο που ο Πέτρος ήταν ήδη τόσο ζαλισμένος από την ομορφιά της, που το μυαλό του έκανε ένα μικρό διάλειμμα εκείνη την ώρα. Αλλά κι αν ακόμη ο Πέτρος είχε προσέξει το επίθετο της Μάρθας, πάλι δε θα τη συνέδεε με τον επιχειρηματία που επρόκειτο να συναντήσει τη μεθεπομένη, αλλά θα το θεωρούσε απλή συνωνυμία.

Η Μάρθα φάνηκε να απορεί με την αλλαγή στη στάση του Πέτρου. Έμενε με την εντύπωση ότι του άρεσε και περίμενε ότι θα έδινε κάποια συνέχεια στη γνωριμία τους, πολύ περισσότερο τώρα που εργαζόταν στην εταιρεία και βλέπονταν σχεδόν καθημερινά. Προς μεγάλη της απογοήτευση, όμως, η συμπεριφορά του Πέτρου έγινε απόλυτα τυπική από τη στιγμή που έπιασε δουλειά στην επιχείρηση. Στην αρχή, η Μάρθα σκέφτηκε πως μπορεί να έφταιγε η αμηχανία, η προσπάθειά του να ενημερωθεί όσο το δυνατόν συντομότερα και η προσαρμογή του στο καινούργιο εργασιακό περιβάλλον. Αλλά ο καιρός περνούσε και ο Πέτρος δεν της έκανε καμία νύξη για μια εκτός εταιρείας συνάντηση.

Η Μάρθα δεν είχε άδικο που απορούσε. Αλλά το τελευταίο που ήθελε ο Πέτρος ήταν να θεωρηθεί προικοθήρας, καιροσκόπος και υστερόβουλος. Γι' αυτό, φρόντιζε να κρατάει ανάμεσα τους αποστάσεις, έστω κι αν χρειαζόταν να καταπνίγει τα συναισθήματά του.

Μέχρι που, μια μέρα, η Μάρθα αποφάσισε να πάρει την κατάσταση στα χέρια της και να του μιλήσει καθαρά. Ήξερε, βέβαια, πως ουσιαστικά δεν είχε κανένα δικαίωμα πάνω του, ωστόσο, η συμπεριφορά του στο σπίτι του Γιώργου της είχε δείξει πως του άρεσε. Της το έλεγε και το ένστικτό της κάθε φορά που διασταυρώνονταν οι ματιές τους ή αντάλλασσαν δυο κουβέντες στο διάδρομο. Θα του μιλούσε λοιπόν. Το πολύ πολύ να της έλεγε ότι έκανε λάθος. Στην περίπτωση αυτή, η Μάρθα θα κατάπινε τη γλώσσα της και δε θα του ξανάκανε κουβέντα, προκειμένου

να περισώσει την αξιοπρέπείά της. Θα του φερόταν ευγενικά και πολιτισμένα και θα φρόντιζε να ξεχάσει εκείνη την όμορφη και πολλά υποσχόμενη βραδιά στο σπίτι του Γιώργου. Εκείνη τη βραδιά που γύρισε σπίτι της έχοντας την αίσθηση πως είχε συμβεί *κάτι* στη ζωή της.

«Τι θα έλεγες αν μετά τη δουλειά πηγαίναμε για καφέ;» τον ρώτησε ανέμελα ένα πρωινό που συναντήθηκαν στο ασανσέρ.

Ο Πέτρος ξαφνιασθηκε. Βρήκε όμως σύντομα την αυτοκυριαρχία του. «Γιατί όχι;» απάντησε.

«Πολύ ωραία! Όταν τελειώσεις, τηλεφώνησέ μου. Θα είμαι στο γραφείο μου».

«Εντάξει. Μπορεί όμως να καθυστερήσω... Έχω πολλή δουλειά», της είπε. Δεν ήταν πρόσχημα, αλλά η αλήθεια.

«Δεν πειράζει, κι εγώ έχω δουλειά. Θα περιμένω», αποκρίθηκε και έστρωσε τα μαλλιά της κοιτώντας στον καθρέφτη του θαλάμου.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, ο Πέτρος καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα. Μάντευε πάνω-κάτω τι θα του έλεγε η Μάρθα και δεν ήξερε τι να κάνει. Αν ισχυριζόταν ότι στο σπίτι του Γιώργου που την πρωτοσυνάντησε είχε εκδηλώσει απλώς το θαυμασμό του για την εμφάνισή της, θα ήταν ψέμα. Επιπλέον, θα ήταν σαν να της έλεγε πως ήταν φαντασιόπληκτη και είχε δώσει στην ευχάριστη κουβεντούλα τους διαστάσεις που δεν είχε. Αν, πάλι, παραδεχόταν ότι ενδιαφερόταν πράγματι γι' αυτήν και μάλιστα πολύ, έπρεπε να προχωρήσει σε μια σχέση μαζί της, και αυτό δεν του ήταν καθόλου εύκολο. Και μόνο στη σκέψη ότι μπορεί ο πατέρας της να τον θεωρούσε προικοθήρα τον έπιανε σύγκρου. Πώς να εξηγούσε και πώς να έπειθε τον Αντωνιάδη ότι είχε ξετρελαθεί με τη Μάρθα πολύ πριν μάθει ποια ήταν; Θα τον πίστευε; Πολύ απίθανο.

Η μόνη που θα τον πίστευε ήταν ενδεχομένως εκείνη. Η Μάρθα φαινόταν πολύ ερωτευμένη για να διστάσει μπροστά σε μια ενδεχόμενη υστεροβουλία του Πέτρου. Το έδειχνε, άλλωστε, και

η χωρίς περιστροφές πρότασή της να βγουν μαζί για καφέ. Σίγουρα κάτι είχε να του πει. Για την ακρίβεια, ο Πέτρος μάντευε ότι θα τον στρίμωχνε, και μάλιστα πολύ άσχημα. Μπορεί να είχε αγγελικό πρόσωπο, αλλά ήταν πολύ δυναμική και αποτελεσματική στη δουλειά της και ο Πέτρος ήταν σίγουρος ότι κάπως ανάλογα θα φερόταν και ως γυναίκα. Το κακό ήταν ότι δεν μπορούσε να αποφύγει με τίποτε το απογευματινό τους τετ α τετ.

«Λοιπόν; Πώς νιώθεις στο καινούργιο σου πόστο; Εγκλιματίστηκες;» τον ρώτησε η Μάρθα μόλις κάθισαν σε ένα καφέ αρκετά μακριά από το γραφείο. Το είχε διαλέξει εκείνη γιατί της άρεσε το περιβάλλον, όπως έλεγε, αλλά πήγαν με το αυτοκίνητο του Πέτρου.

«Νιώθω μια χαρά. Είμαι πολύ ευχαριστημένος», της απάντησε αυθόρμητα.

Η Μάρθα τον κοίταξε και κούνησε το κεφάλι της.

«Χαίρομαι που το ακούω», του είπε.

Ήπιαν μια γουλιά καφέ και μετά ο Πέτρος την κοίταξε αμήχανα.

«Εσύ πώς πας;» είπε με τη σειρά του, νιώθοντας ότι η ερώτηση ήταν μάλλον ηλίθια.

«Καλά», αποκρίθηκε η Μάρθα λακωνικά και συνέχισε να τον κοιτάζει σαν να περίμενε κάτι απ' αυτόν. Βλέποντας ότι ο Πέτρος δε σκόπευε να μιλήσει, συνέχισε εκείνη ανέμελα. «Τις προάλλες είδα τη Χρυσούλα. Σου στέλνει χαιρετίσματα».

«Αλήθεια; Τι συμπαθητική κοπέλα! Ο φίλος μου έκανε πολύ καλή επιλογή», παρατήρησε ο Πέτρος νομίζοντας ότι θα μιλούσαν για το φιλικό τους ζευγάρι.

«Η Χρυσούλα με ρωτούσε αν βγαίνουμε», είπε ανέκφραστα η Μάρθα.

«Ορίστε;» σάστισε ο Πέτρος.

«Λέω ότι με ρώτησε αν βγαίνουμε», επανέλαβε.

«Εμείς;»

«Εμείς».

«Πώς της ήρθε αυτό;» συνέχισε να κάνει τον ανήξερο.

«Έλα ντε! Αυτό τη ρώτησα κι εγώ».

Το ύφος της ήταν κάτι παραπάνω από σοβαρό.

«Και τι σου απάντησε;» ρώτησε ο Πέτρος μουδιασμένα. Κάτι του έλεγε ότι η Μάρθα τον παρέσυρε σε ένα αδιέξοδο από το οποίο δε θα έβγαινε εύκολα.

«Μου είπε ότι όλο το βράδυ δεν έπαιρνες τα μάτια σου από πάνω μου· ότι κρεμόσουν από τα χείλη μου· ότι με κοιτούσες σαν ξελιγωμένους· ότι στενοχωρήθηκες πολύ όταν έφυγα βιαστικά· και ότι ζητούσες επίμονα το τηλέφωνό μου από τον Γιώργο». Σταμάτησε και τον κάρφωσε με το βλέμμα της. «Είναι αλήθεια;»

«Ποιο;» ρώτησε για να κερδίσει χρόνο. Οι φόβοι του επαληθεύονταν πολύ γρηγορότερα απ' ό,τι περίμενε.

«Ότι ζήτησες το τηλέφωνό μου από τον Γιώργο».

Ο Πέτρος αναστέναξε. «Ναι, είναι αλήθεια».

«Και τι σκόπευες να κάνεις με το τηλέφωνό μου;» συνέχισε ακάθεκτη την ανάκριση.

«Μάρθα, εγώ...»

«Κι αυτά που έλεγε η Χρυσούλα ήταν αλήθεια, ή μήπως τα φαντάστηκες;» συνέχισε να τον στριμώνχει αμείλικτα.

«Σε ένα βαθμό... Δεν ξέρω... Μπορεί να είναι λίγο υπερβολική...»

«Ε λοιπόν, ξέρεις κάτι; Την ίδια εντύπωση με τη Χρυσούλα είχα κι εγώ· το ίδιο και ο Γιώργος. Είμαστε όλοι υπερβολικοί; Έχουμε τόσο μεγάλη φαντασία και οι τρεις;»

Σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος και περίμενε υπομονετικά να της απαντήσει.

«Να σου εξηγήσω... Εκείνο το βράδυ που σε γνώρισα δεν κατάλαβα ότι είσαι κόρη του Μανόλη Αντωνιάδη».

«Και τι θα άλλαζε δηλαδή αν το είχες καταλάβει;»

«Θα... Θα κρατούσα κάποιες αποστάσεις», ομολόγησε διαστακτικά.

«Ωστε έτσι! Και γιατί, παρακαλώ; Είναι κακό που είμαι κόρη του Μανόλη Αντωνιάδη;»

«Όχι βέβαια! Απλώς...»

«Απλώς;»

«Έλα στη θέση μου, Μάρθα», είπε με ύφος ικετευτικό. «Είσαι η κόρη του αφεντικού».

«Και λοιπόν;» ρώτησε απτόητη.

Στο σημείο αυτό ο Πέτρος δεν κρατήθηκε και ξεσπάθωσε αποφασισμένος να της μιλήσει έξω από τα δόντια.

«Το πρώτο που θα σκεφτόταν κανείς βλέποντάς με μαζί σου θα ήταν ότι κυνηγούσα τα λεφτά σου, κι αυτό δε θα μου άρεσε καθόλου. Ειδικά αν το σκεφτόταν ο πατέρας σου.»

«Τι θες να πεις δηλαδή; Ότι εγώ δεν αξίζω δεκάρα και ότι μόνο χάρη στην περιουσία μου θα με κοίταζε ένας άντρας;»

«Όχι βέβαια! Ίσα ίσα!» έσπευσε να διευκρινίσει.

«Άρα σου άρεσα, έτσι δεν είναι; Θα ήθελες να είχαμε μια σχέση. Ή μήπως κάνω λάθος; Απαιτώ να μου πεις την αλήθεια.»

«Ναι, Μάρθα. Μου άρεσες και μου αρέσεις πολύ, και σκόπευα να σου ζητήσω να ξαναβρεθούμε. Δεν έχει νόημα να το αρνούμαι πια. Μαθαίνοντας όμως ποια ακριβώς ήσουν, μου κόπηκε η φόρα.»

Η Μάρθα κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι της.

«Τόσο εύκολα παραιτείσαι εσύ όταν σε ενδιαφέρει μια γυναίκα;» ρώτησε.

Ο Πέτρος πειράχτηκε.

«Κάθε άλλο. Εσύ όμως είσαι ειδική περίπτωση.»

«Τι θα πει “ειδική περίπτωση”; Όταν ένας πραγματικός άντρας ενδιαφέρεται για μια γυναίκα προχωράει και δεν τον σταματάει τίποτε», του είπε σχεδόν επιθετικά.

«Τι εννοείς με το “πραγματικός άντρας”; Αμφισβητείς τον ανδρισμό μου;»

Η Μάρθα φαινόταν να έχει πετύχει το στόχο της. Ο Πέτρος είχε θιγεί για τα καλά.

«Όχι ακόμη. Σου αφήνω μερικά χρονικά περιθώρια για να επανορθώσεις», απάντησε αυστηρά. Αμέσως μετά του χάρισε το πιο γλυκό χαμόγελο του κόσμου, πράγμα που τον αποσυντόνισε εντελώς.

«Μάρθα, δεν κατάλαβες αυτό που σου είπα. Εγώ δεν είμαι προικοθήρας».

«Είμαι σίγουρη. Διαφορετικά, δε θα βρισκόμουν τώρα εδώ μαζί σου», τον αποστόμωσε.

Ο Πέτρος την κοίταξε για μια στιγμή μην ξέροντας τι να πει. «Σ' ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη», μουρμούρισε στο τέλος.

«Ποιο είναι το κώλυμα, λοιπόν;»

«Μάρθα, μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις!» είπε αρκετά δυνατά ώστε να ακουστεί και στα διπλανά τραπέζια.

Εκείνη χαμογέλασε πάλι. Ο εκνευρισμός του της έδινε χαρά.

«Και βέβαια καταλαβαίνω. Φοβάσαι τι θα σκεφτούν για σένα ο πατέρας μου, ο αδερφός μου και όλοι οι υπόλοιποι. Σωστά;»

«Σωστά!»

«Με άλλα λόγια, καθορίζεις την προσωπική σου ζωή με βάση το τι θα πουν οι άλλοι».

«Μάρθα, σου το ξαναείπα. Εσύ είσαι ειδική περίπτωση».

«Και στις ειδικές περιπτώσεις εσύ καταθέτεις αμέσως τα όπλα; Φαίνεται πως το ενδιαφέρον σου ήταν πολύ ρηχό και εξανεμίστηκε. Αυτό το συμπέρασμα βγάζω εγώ».

«Δεν είναι ακριβώς έτσι», απάντησε πειραγμένος.

«Αν κάνω λάθος, αν εξακολουθώ να σε ενδιαφέρω, πρέπει να με πείσεις. Αλλά όχι με λόγια, με έργα. Κατάλαβες;» είπε με γλυκιά φωνή που ερχόταν σε αντίθεση με την πίεση που του ασκούσε.

Ο Πέτρος έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και την κοίταξε εξεταστικά. Η επιθετικότητά της τον ξάφνιαζε ευχάριστα, και τον κολάκευε άλλο τόσο. Ξαφνικά, ένιωσε τις αναστολές του να κάμπτονται και τα αισθήματα που καταπίεζε τόσο καιρό ξεπετάχτηκαν ορμητικά μέσα από την καρδιά του.

«Ε λοιπόν, μ' αρέσεις πολύ, κουκλάρα μου!» της είπε μισοκλείνοντας τα μάτια σχεδόν απειλητικά.

Η Μάρθα ένιωσε την ατμόσφαιρα να ηλεκτρίζεται από την αλλαγή της στάσης του. Στα χείλη της φάνηκε ένα αισθησιακό χαμόγελο που τον έκανε ακόμη πιο ορμητικό.

«Από τότε που σε γνώρισα έχω χάσει τον ύπνο μου. Σε σκέφτομαι συνεχώς, δυσκολεύομαι να συγκεντρωθώ στη δουλειά μου, μου έχει κοπεί η όρεξη...»

Καταλάβαινε πως είχε πάρει μεγάλη φόρα, αλλά δεν τον ένοιαζε καθόλου.

«Λες αλήθεια;» ρώτησε εκείνη, που δε χόρταινε να ακούει τα λόγια του.

«Μη μου πεις ότι τώρα αμφιβάλεις!»

«Είσαι φοβερός, το ξέρεις; Γιατί δε μου τα έλεγες τόσο καιρό;»

«Σου εξήγησα. Δε χρειάζεται να το επαναλάβω».

«Ωραία! Ας πάμε λοιπόν παρακάτω. Και τώρα που το παραδέχτηκες, τι σκοπεύεις να κάνεις;» τον προκάλεσε ξανά.

«Να ακολουθήσω το πεπρωμένο μου. Μπορώ να κάνω κι αλλιώς;»

Η Μάρθα έβαλε τα γέλια ενώ εκείνος την κοιτούσε λιγωμένος.

«Είσαι το πιο όμορφο πλάσμα που έχω δει στη ζωή μου», της είπε σχεδόν ψιθυριστά.

Η Μάρθα έγειρε προς το μέρος του. «Δεν ξέρω αν είμαι αυτό που λες, εγώ πάντως νιώθω τώρα η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου», του ομολόγησε και το πρόσωπό της έλαμψε από χαρά.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, ο Πέτρος ένιωθε έτοιμος να αντιμετωπίσει τις αμφιβολίες, τα ερωτήματα και την καχυποψία οποιουδήποτε ανθρώπου, ακόμη και του Μανόλη Αντωνιάδη. Δεν είχε να φοβηθεί τίποτε, αφού ο έρωτάς του γι' αυτό το εξαιρετικό πλάσμα ήταν κεραυνοβόλος και φούντωνε κάθε μέρα περισσότερο.

Τελικά, τα πράγματα εξελίχθηκαν καλύτερα απ' ό,τι περίμενε ο Πέτρος. Ο Μανόλης Αντωνιάδης, που εκτιμούσε ήδη τον Πέτρο ως φιλότιμο, δυναμικό και αποτελεσματικό άνθρωπο, ενθουσιάστηκε όταν η Μάρθα άφησε να εννοηθεί ότι είχε ξεκινήσει μια σχέση μαζί του.

«Μπράβο, κορίτσι μου! Το ένστικτό μου λέει πως διάλεξες σωστά», είπε ο Μανόλης σχεδόν συγκινημένος.

«Ελπίζω να μείνει μεταξύ μας. Εντάξει; Μην αρχίσεις τώρα να του φέρεσαι σαν πεθερός», του είπε η Μάρθα σμίγοντας τα φρύδια της.

«Μην ανησυχείς, παιδί μου. Μην ανησυχείς...»

«Έχω το λόγο σου;» επέμενε εκείνη.

«Ναι, κορίτσι μου. Θα κάνω το βλάκα. Είσαι ευχαριστημένη;»

Η Μάρθα γέλασε και μετά του έδωσε ένα ηχηρό φιλί στο μάγουλο.

Ο Πέτρος ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν η Μάρθα του μετέφερε το κλίμα και τη συζήτησή της με τον Αντωνιάδη. Ήταν σαν να έφευγε από πάνω του ένα τεράστιο βάρος. Θα ένιωθε απαίσια ξέροντας ότι ο πατέρας της αγαπημένης του τον βλέπει φιλύποπτα και θεωρεί τις προθέσεις του υστερόβουλες, όταν το μόνο που ενδιέφερε τον Πέτρο ήταν να κάνει τη Μάρθα ευτυχισμένη.

Η Μάρθα, μια γοητευτική γυναίκα και κληρονόμος τεράστιας περιουσίας, που πάσχει από μετατραυματική αμνησία, προσπαθεί να γνωρίσει και να ερωτευτεί από την αρχή τον Πέτρο και κάποτε το καταφέρνει. Δεν έχει ξαναβρεί ακόμα τη μνήμη της, αλλά σιγά σιγά νιώθει ήρεμη κι ευτυχισμένη δίπλα του. Η ζωή της ξαναρχίζει να γίνεται φυσιολογική.

Μέχρι που μια νύχτα φτάνει στο κινητό της ένα ερωτικό μήνυμα από έναν άγνωστο άντρα που δηλώνει εραστής της! Ο Αχιλλέας την πληροφορεί ότι πριν από το ατύχημα συζούσαν και σκόπευαν να παντρευτούν.

Όλα ανατρέπονται ξαφνικά και η Μάρθα βρίσκεται μετέωρη ανάμεσα σε σύζυγο και εραστή. Τα στοιχεία διαψεύδουν τη μία ημέρα τον Πέτρο και την άλλη τον Αχιλλέα. Ποιος από τους δύο την αγαπά γι' αυτό που είναι και ποιος γι' αυτά που έχει;

Η συγκλονιστική πορεία μιας γυναίκας από το σκοτάδι στο φως, που θα φέρει στην επιφάνεια την αλήθεια και θα αποκαλύψει πολλά κρυμμένα μυστικά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0070-9

9 786180 100709

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12994

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ